

er mulig. Jeg meente dermed, at der ikke her burde høres Ord, som gjorde denne Afskillelse endnu stærkere og betydningsfuldere, at skulde der her høres Ord derom, maatte det være Forsoningens Ord, maatte det være den rolige Forstands og det forsonende Hjertes Ord; dette var det første Angreb. Derefter angreb den ærede Rigsdagsmand Moden, idet han brugte Ytringer, hvis Mening jeg rigtignok ikke dengang forstod og hellere ikke ved senere at læse dem igjennem har kunnet forstaae, men de handlede om Crinoliner og Centrummet, idet der siges, at Moden for Diebliffet gaaer ud fra Crinolincentrummet, og at den er Tendentslignemoden — jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at dette vist er en Trykfeil, idet jeg hørte Tendensløg nemoden. . . .

Formanden: Denne Trykfeil er rettet i et følgende Nummer.

Timefad: Det har jeg overseet. Nu er det vanskeligt at see, hvad det er for et Crinolinecentrum, der er meent; men jeg tænker, at derved ikke er skeet nogen Skade; det kunne vi altsaa see bort fra og blot see paa det, der er nødvendigt, for at forstaae Sammenhængen. Altsaa, Moden, der hersker for Diebliffet, gaaer ud fra Crinolinsens Centrum og er Tendentsløg nemoden. Derefter følge nogle Ytringer, hvoraf fremgaaer, at Tendentsløg nen er lig med Bagvasselsen, undtagen i een Henseende, nemlig at den første er trykt, den anden mundtlig. Jeg troer imidlertid, at man godt kan fremsætte Tendentsløg nen mundtligt, hvilket vistnok ofte skeer her saavel som andetsteds, og at derfor den ærede Rigsdagsmand har gjort et urigtigt Brug af det danske Sprog, ved at paastaae, at Forskjellen imellem Tendentsløg nemoden og Bagvasselsen ligger deri. Men hvad enten nu den ærede Rigsdagsmand har Ret i denne sin Paastand eller ikke, var det hans Hensigt at sige, at Tendentsløg nen er det samme skriftligt eller trykt, som Bagvasselse mundtligt. Derefter angreb han pludselig Pressen og erklærede, at dens hele Færd kun gik ud paa at tjene Penge. Jeg antyder kun dette, for at gjøre opmærksom paa den Mand, der gik igjennem hele Foredraget; thi Pressen

kan nok værgre sig selv, og kan den det ikke, bliver det dens Sag. Nu var det, som sagt, at den ærede Rigsdagsmand uheldigvis gik over til at angribe et enkelt Blad. Havde han sagt, at Bladliteraturen var saa eller saa, kunde ikke et enkelt Blad tage sig deraf. Sligt er rigtignok for det Meste ikke paa rette Plads, og mindst, naar den ærede Rigsdagsmand vil svare, som han svarede mig, at Den, der tager sig deraf, maa føle sig truffen. Siger man f. Ex. at de „Dannede“ ere Mordere, og Noget svarer: De Dannede ere jo ikke Mordere, svarer den Første overeensstemmende med Rigsdagsmanden for Holbø Amt 2den Valgkreds: Naa, Du føler Dig truffen! Naar man svarer paa den Maade, er det i høi Grad uheldigt, men det faaer at gaae. Naar imidlertid Angrebet skeer paa en enkelt Privatperson, troer jeg, at det bør være forudsat, at denne Person kan faae Lov til at forsvare sig, at Vaabnene kunne være lige. Der siges nu, at ingen af de større Tidender er kommen Mode-Industrien i den Grad imøde som dette Blad. „Dagbladet“ er det, som har søgt at speculere i Moden, og Moden er Tendentsløg nemoden, altsaa har dette Blad søgt at speculere i Tendentsløg nemoden eller Bagvasselsen. Jeg skal ikke indlade mig paa Realiteten i den Forstand, at jeg skulde sælde nogen Dom om, hvorvidt denne Ytring var rigtig eller ikke; thi det er ikke den Realitet, som her foreligger. Naar derfor den ærede sidste Taler yttrede, at vi ikke her skulle dømmе i Sagen, forsaavidt Realiteten angaaer, da er dette rigtigt, det skulle vi heller ikke, hvad angaaer Realiteten i den Forstand, han meente; men Realiteten er her noget Andet. Vi maae erindre, at den private Mand udenfor Salen, som er bleven angreben paa denne Maade, ikke kan forsvare sig her, og han kan ikke gjøre Gjengjæld. Vil han nemlig give sig til at handle paa samme Maade og sige om en eller anden Rigsdagsmand, at han er en Tendentsløg ner, eller har sine politiske Tendenser i en eller anden skammeligt Retning, saa kan Rigsdagsmanden anklage ham, og hvis han ikke kan bevise, hvad han har sagt, vil han blive dømt; men han kan ikke, i Henhold til Grundlovens § 61, faae Rigsdagsmanden dømt uden Thingets